

Delegacions perifèriques

Els col·legis o centres universitaris, dependents de les estructures docents centrals, en ocasions són considerats «universitats de segona». De tots, el més problemàtic és el CUC de Castelló, que a diferència dels altres, no té un pressupost global.

Antoni Albalat

La crisi plantejada al Col·legi Universitari de Castelló (CUC), amb 2.500 alumnes, podria acabar en l'inici de les reivindicacions d'una universitat pròpia, si no es resol en a curt termini les actuals discussions que hi ha al Centre. Després d'haver-se trencat les negociacions amb la Junta de Govern de la Universitat de València, on es demanava la creació d'una estructura departamental pròpia al CUC, la creació de noves Facultats al campus de Castelló i un òrgan que cohesione les diferents facultats.

Fins ara, el rectorat, encapçalat per Ramon Lapiedra, només ha pogut comprometre's a dotar el CUC d'una nova fórmula de finançament que eviti la dependència directa amb València i la proposta de tornar a portar al Claustre la petició de crear una Escola Universitària de Ciències Empresarials a Castelló.

Les negociacions amb la Junta van fracassar just en el moment en què s'estava a punt d'aconseguir l'acceptació dels punts mínims reivindicats pel CUC. L'actitud dels representants del Bloc d'Estudiants Agermanats (BEA), fou el detonant perquè la representació castellanenca tancara definitivament el procés negociador. Tot i que el BEA, dies després, va admetre el seu error, els estaments universitaris de la Plana van decidir no reobrir les negociacions. Aquesta decisió corresponia a la por que, més endavant, es pogueren tornar a plantejar conflictes. Mentrestant, el CUC continua sense tenir una direcció oficial, i s'ha optat, com a mesura de pressió, pel boicot a les noves eleccions.

Les darreres propostes fetes des del rectorat han estat valorades com insuficients per l'estament universitari de Castelló, que considera que cal reformar els actuals estatuts de la Universitat de València perquè el CUC pugui tenir més autonomia financera, docent i d'investigació.

El Col·legi Universitari de Castelló continua sense tenir una direcció oficial.

El problema de la capitalitat

Estudiar a la perifèria tampoc no és estrany al Principat. La Universitat de Barcelona té dues divisions fora de la ciutat comtal: L'Estudi General de Lleida, que aquest any té 3.565 alumnes i els Centres Universitaris del Camp de Tarragona (Tarragona-Reus) amb 3.227. A Lleida es pot estudiar Lletres (Filologia i Geografia i Història), Dret, Empresarials i Medicina; a Tarragona Lletres (Filologia, Geografia i Història, Filosofia i Psicologia), Químiques i Magisteri, i a Reus Medicina i Empresarials.

La Universitat Autònoma de Barcelona té des de 1969 l'Estudi General de Girona, que actualment, comprèn els estudis de formació del professorat d'EGB, infermeria i empresarials i els que estan inclosos dins del Col·legi Universitari de Girona, on, des del curs 1988-89 s'estudia ja el segon cicle de Filologia Catalana i d'Història. El Col·legi Universitari de Girona té 1.545 alumnes, els estudis empresarials 985, els de Magisteri 699 i els d'Infermeria 153.

Per la seva banda la Universitat Politècnica de Barcelona té una escola tèc-

nica superior d'Arquitectura al Vallès i diverses escoles universitàries a Tarragona, Mataró, Terrassa, Manresa, Igualada, Lleida, Girona, Canet de Mar i Vilanova i la Geltrú.

La Llei de Reforma Universitària ha introduït un procés d'autonomia —no només purament administrativa— que les afecta també. Lleida i Tarragona, amb un pressupost de 510.029.000 pessetes i 864.676.000 pessetes, respecti-

vament, el curs passat, són una divisió més de l'organigrama de la Universitat de Barcelona i prenen les seves pròpies decisions.

El prestigi dels centres universitaris que es concentren a Barcelona, l'elevat nombre de biblioteques i centres de recerca que hi ha i, en alguns casos, la possibilitat d'allunyar-se de casa són les raons que addueixen els alumnes que procedeixen de comarques on hi ha delegacions universitàries de la carrera que estudien però que en canvi l'estudien a Barcelona. D'altra banda, són motius laborals, familiars o econòmics els que porten l'estudiant a fer la carrera a comarques. Aquests estudiants es queixen de la impossibilitat de triar els professors però, en canvi, reconeixen que no han de patir els inconvenients de la massificació.

La ubicació de la quarta universitat catalana és a hores d'ara una incògnita. L'estudi General de Girona l'hauria volguda, però podria ser que fos una universitat d'estudis especialitzats i que s'instal·lés a la mateixa àrea metropolitana on hi ha les altres tres. Segons la Generalitat, no s'ha pres encara cap decisió. □